

Sprawa C-700/21**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

22 listopada 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Corte costituzionale (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

18 listopada 2021 r.

Strona wnosząca skargę kasacyjną:

O.G.

Interwient:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Przedmiot postępowania głównego

Postępowanie w przedmiocie zgodności z konstytucją art. 18 bis ust. 1 lit. c) ustawy nr 69 z dnia 22 kwietnia 2005 r. w brzmieniu obowiązującym w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, wszczęte przez Corte d'appello di Bologna (sąd apelacyjny w Bolonii, Włochy) przed sądem odsyłającym w ramach wykonania europejskiego nakazu aresztowania (zwanego dalej „ENA”) wydanego wobec obywatela państwa trzeciego, którego łączą trwale więzi we Włoszech.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Zgodność włoskich przepisów dotyczących podstaw fakultatywnej odmowy wykonania ENA – w zakresie, w jakim uniemożliwiają one wykonującym nakaz organom sądowym odmowę przekazania obywateli państw trzecich zamieszkujących lub przebywających we Włoszech – z art. 4 pkt 6 decyzji

ramowej 2002/584/WSiSW w związku z art. 1 ust. 3 tej decyzji i art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Pytania prejudycjalne

a) Czy art. 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, interpretowany w świetle art. 1 ust. 3 tej decyzji ramowej i art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), stoi na przeszkodzie przepisom, takim jak przepisy prawa włoskiego, które – w ramach postępowania w sprawie europejskiego nakazu aresztowania mającego na celu wykonanie kary lub środka zabezpieczającego – wykluczają w sposób bezwarunkowy i automatyczny, by wykonujące nakaz organy sądowe mogły odmówić przekazania obywateli państw trzecich, którzy przebywają lub mają miejsce zamieszkania na terytorium danego kraju, niezależnie od więzi łączących ich z tym terytorium?;

b) w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, na podstawie jakich kryteriów i przesłanek należy uznać, że więzi te są na tyle istotne, iż wymagają od wykonującego nakaz organu sądowego odmowy przekazania?

Przywołane przepisy prawa Unii

Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (zwana dalej „decyzją ramową”): w szczególności art. 4 pkt 6 oraz art. 1 ust. 3 i art. 5 pkt 3.

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (zwana dalej „kartą”): art. 7.

Przywołane przepisy prawa międzynarodowego

Europejska konwencja praw człowieka (zwana dalej „EKPC”): art. 8.

Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych: art. 17 ust. 1.

Przywołane przepisy prawa krajowego

Konstytucja: art. 2, 3 i 11, art. 27 akapit trzeci, art. 117 akapit pierwszy.

Legge del 22 aprile 2005, n. 69 - Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (ustawa nr 69 z dnia 22 kwietnia 2005 r. ustanawiająca przepisy mające na celu

dostosowanie prawa krajowego do decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi; zwana dalej „ustawą nr 69/2005”), w szczególności:

- artykuł 18 bis ust. 1 lit. c), wprowadzony przez art. 6 ust. 5 lit. b) ustawy nr 117 z dnia 4 października 2019 r., zgodnie z którym włoski organ sądowy wykonujący ENA może odmówić przekazania – mającego na celu wykonanie kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności orzeczonych przez wydające nakaz państwo członkowskie – osoby, której dotyczy wniosek, będącej obywatelem włoskim lub obywatelem innego państwa członkowskiego Unii, która zgodnie z prawem i faktycznie zamieszkuje lub przebywa na terytorium Włoch, pod warunkiem że wykonujące nakaz państwo członkowskie podejmie decyzję o wykonaniu kary lub środka zabezpieczającego we Włoszech;
- artykuł 19 ust. 1 lit. c) w brzmieniu obowiązującym w czasie zaistnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, zgodnie z którym, jeżeli osoba, której dotyczy ENA, jest obywatelem włoskim lub ma miejsce zamieszkania w państwie włoskim, jej przekazanie – w celu przeprowadzenia postępowania karnego – następuje pod warunkiem, że osoba ta po wysłuchaniu jej zostanie ponownie przekazana do wykonującego nakaz państwa członkowskiego w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, orzeczonych wobec niej w wydającym nakaz państwie członkowskim.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania

- 1 Wnoszący skargę kasacyjną obywatel mołdawski, którego łączą trwale więzi we Włoszech, został prawomocnie skazany w Rumunii na karę pięciu lat pozbawienia wolności za przestępstwa oszustwa podatkowego i unikania opodatkowania kwot należnych z tytułu podatku dochodowego i VAT, popełnione w charakterze członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w okresie od września 2003 r. do kwietnia 2004 r. W dniu 13 lutego 2012 r. sąd w Braszowie (Rumunia) wydał ENA wobec wnoszącego skargę kasacyjną w celu wykonania kary.
- 2 W wyroku z dnia 7 lipca 2020 r. Corte d'appello di Bologna (sąd apelacyjny w Bolonii, Włochy) nakazał przekazanie wnoszącego skargę kasacyjną wydającemu nakaz organowi sądowemu.
- 3 W wyniku skargi kasacyjnej wniesionej przez osobę, której dotyczy wniosek, w dniu 16 września 2020 r. Corte di cassazione (sąd kasacyjny, Włochy) uchylił ten wyrok i przekazał go do ponownego rozpoznania, zwracając się do Corte d'appello di Bologna o zbadanie, czy należy podnieść kwestie zgodności

z konstytucją art. 18 bis ust. 1 lit. c) ustawy nr 69/2005 w odniesieniu do różnych aspektów.

- 4 Postanowieniem z dnia 27 października 2020 r. Corte d'appello di Bologna, stwierdziwszy, że wnoszący skargę kasacyjną przedstawił w wystarczającym stopniu dowód na istnienie trwałych więzi rodzinnych i zawodowych na terytorium kraju, gdzie żyje on z kobietą zamieszkałą we Włoszech, która jest matką jego dziecka, obecnie będącego w wieku dwunastu lat, podniósł wspomniane wyżej kwestie dotyczące zgodności z konstytucją przed sądem odsyłającym.

Główne argumenty Corte d'appello di Bologna, będącego sądem rozpoznającym sprawę co do istoty w postępowaniu głównym

- 5 Corte d'appello di Bologna ma wątpliwości co do zgodności z konstytucją art. 18 bis ust. 1 lit. c) ustawy nr 69/2005 w zakresie, w jakim przepis ten ogranicza możliwość zastosowania rzeczonyj podstawy fakultatywnej odmowy wykonania ENA do obywateli włoskich i obywateli innych państw członkowskich, jeżeli mają oni miejsce zamieszkania lub przebywają zgodnie z prawem i faktycznie na terytorium Włoch, wykluczając tym samym obywateli państw trzecich, którzy nie mogliby odbyć we Włoszech kary wymierzonej w wydającym nakaz państwie członkowskim, nawet jeśli zgodnie z prawem i faktycznie mają oni miejsce zamieszkania lub przebywają we Włoszech oraz łączą ich z tym państwem istotne i trwałe więzi.
- 6 Wspomniany artykuł, który transponuje do prawa włoskiego art. 4 pkt 6 decyzji ramowej, ograniczył zatem w sposób nieuzasadniony zakres stosowania tego ostatniego artykułu, który ma natomiast zastosowanie do każdej osoby mającej miejsce zamieszkania lub przebywającej w wykonującym nakaz państwie członkowskim.
- 7 Byłoby to sprzeczne z celem resocjalizacji skazanego, na którym opierają się art. 4 pkt 6 decyzji ramowej oraz art. 5 pkt 3 tej decyzji. Resocjalizacja powinna bowiem być zagwarantowana każdemu skazanemu bez zróżnicowania ze względu na przynależność państwową. Nałożenie obowiązku wykonania kary za granicą byłoby również sprzeczne z przewidzianą w art. 27 akapit trzeci konstytucji funkcją reedukacyjną kary w stosunku do skazanego, który ma trwałe więzi rodzinne i społeczne we Włoszech, a także z jego prawem do życia prywatnego i rodzinnego.
- 8 W tym względzie Corte d'appello di Bologna podnosi, że chociaż decyzja o transponowaniu do prawa krajowego podstaw fakultatywnej odmowy wykonania ENA przewidzianych w art. 4 decyzji ramowej wchodzi w zakres uznania państw członkowskich, jeżeli państwa te zdecydują się na to, są one zobowiązane do przestrzegania treści owego przepisu, bez możliwości zmiany zakresu jego stosowania w zależności od obywatelstwa osoby lub czasu trwania jej pobytu w wykonującym nakaz państwie członkowskim.

- 9 Corte d'appello di Bologna uważa ponadto za nieracjonalne odmienne traktowanie obywateli państw trzecich wynikające z jednej strony z art. 18 bis ust. 1 lit. c) ustawy nr 69/2005 (wykonanie ENA w celu wykonania kary), i z drugiej strony, z art. 19 ust. 1 lit. c) tej ustawy (wykonanie ENA w celu przeprowadzenia postępowania karnego). Podczas gdy pierwszy przepis wyklucza bowiem możliwość stosowania do obywateli państw trzecich, nawet jeśli łączą ich więzi we Włoszech, podstawy fakultatywnej odmowy przekazania, drugi przepis ma zastosowanie również do takich obywateli, którzy mają prawo odbyć we Włoszech karę ewentualnie orzeczoną w wydającym nakaz państwie członkowskim w wyniku procesu.
- 10 Podsumowując, brak objęcia obywateli państw trzecich zakresem stosowania art. 18 bis ust. 1 lit. c) ustawy 69/2005 byłby sprzeczny z art. 2, 3, i 11, art. 27 akapit trzeci i art. 117 akapit pierwszy konstytucji w związku z art. 4 pkt 6 decyzji ramowej, a także art. 7 karty, art. 8 EKPC i art. 17 ust. 1 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych.

Główne argumenty stron postępowania głównego

- 11 Presidente del Consiglio dei ministri (prezes rady ministrów), występujący w charakterze interwenienta, wnosi o stwierdzenie niedopuszczalności lub bezzasadności pytań dotyczących zgodności z konstytucją.
- 12 Zdaniem interwenienta możliwość powołania się na rozpatrywaną podstawę odmowy i przywiązywania wagi do okoliczności, że obywatel państwa członkowskiego Unii, z wyłączeniem obywateli państw trzecich, jest powiązany z terytorium krajowym, jest ściśle związana ze wszystkimi prawami i wolnościami wynikającymi z obywatelstwa Unii; ta podstawa odmowy, oparta na statusie obywatela Unii, ma zatem zastosowanie wyłącznie do obywateli państw członkowskich, co wynika również z prac przygotowawczych do decyzji ramowej.
- 13 Decyzję ramową należy ponadto interpretować w świetle ogólnej zasady wzajemnego uznawania orzeczeń, która wymaga uznania odmowy wykonania ENA za wyjątek od ogólnej zasady wykonywania tego nakazu, a której zakres nie mógłby być ograniczony przez art. 4 pkt 6 decyzji ramowej zgodnie z wykładnią nadaną mu przez Corte d'appello di Bologna (zob. wyroki: z dnia 13 grudnia 2018 r., Sut, C-514/17, pkt 28; z dnia 6 października 2009 r., Wolzenburg, C-123/08). Państwa członkowskie nie mogłyby zatem rozszerzyć przypadków odmowy wykonania ENA poza te, które zostały określone w decyzji ramowej.
- 14 W drodze art. 18 bis ust. 1 lit. c) ustawy nr 69/2005 dokonano zatem prawidłowej transpozycji art. 4 pkt 6 decyzji ramowej.
- 15 Interwenient powołuje się również na wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r., Ruska Federacja, C-897/19, w którym Trybunał potwierdził, że zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową ustanowiony w art. 18 Traktatu

o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) nie ma zastosowania do odmiennego traktowania obywateli państw członkowskich i obywateli państw trzecich, a art. 21 TFUE, który przyznaje prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, nie dotyczy obywateli państw trzecich.

- 16 Interwenient utrzymuje ponadto, że resocjalizacja skazanego nie stanowi szczególnego celu realizowanego przez decyzję ramową 2002/584; jest to natomiast cel realizowany przez decyzję ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (zwaną dalej „decyzją ramową 2008/909/WSiSW”).
- 17 Jeśli chodzi o odmiennie traktowanie obywateli państw trzecich wynikające z jednej strony z art. 18 bis ust. 1 lit. c) ustawy nr 69/2005, i z drugiej strony, z art. 19 ust. 1 lit. c) tej ustawy, nie jest ono nieracjonalne, ponieważ cel nakazu aresztowania jako środka procesowego jest inny i polega na ograniczeniu stosowania postępowania zaocznego.
- 18 W każdym razie pojęcie zamieszkania, które jest przewidziane w rozpatrywanych przepisach prawa Unii i w wyżej wymienionych przepisach prawa włoskiego, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono jedynie obywateli włoskich i obywateli innych państw członkowskich Unii, którzy legalnie i faktycznie zamieszkują we Włoszech, w związku z czym zakres stosowania tych przepisów jest identyczny.

Zwięzłe uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

- 19 Sąd odsyłający podkreśla znaczenie pytań o zgodność z konstytucją, które zostały mu przedłożone przez Corte d'appello di Bologna i których zasadność mogłaby doprowadzić do odmowy przekazania wnoszącego skargę kasacyjną do wydającego nakaz państwa członkowskiego, a w konsekwencji do wykonania nałożonej na niego kary we Włoszech. Gdyby jednak pytania te zostały uznane za bezzasadne, Corte d'appello di Bologna byłby zobowiązany zarządzić przekazanie wnoszącego skargę kasacyjną.
- 20 Sąd odsyłający wskazuje przede wszystkim, że od czasu wydania postanowienia przez Corte d'appello di Bologna art. 18 bis ustawy nr 69/2005 został zmieniony przez art. 15 ust. 1 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 10 z dnia 2 lutego 2010 r. (zwanego dalej „dekretem ustawodawczym nr 10/2010”). Nowy art. 18 bis akapit drugi ustawy nr 69/2005, który zastępuje obowiązujący wcześniej art. 18 bis ust. 1 lit. c), wprowadził – w odniesieniu do uprawnienia do odmowy przekazania obywatela innego państwa członkowskiego Unii, który zgodnie z prawem faktycznie mieszka lub przebywa we Włoszech – wymóg, zgodnie z którym obywatel ten musi legalnie i faktycznie mieszkać lub przebywać

we Włoszech od co najmniej pięciu lat. Nic nie zmienia się w odniesieniu do obywateli państw trzecich.

- 21 Artykuł 19 ust. 1 lit. c) ustawy nr 69/2005 został również zmieniony przez decreto legislativo nr 10/2010. Wspomniany art. 19, mający zastosowanie w przypadku ENA, który ma na celu przeprowadzenie postępowania karnego – który stanowił najpierw, że przekazanie zarówno obywateli włoskich, jak i obywateli innych państw członkowskich lub państw trzecich, zamieszkujących lub przebywających we Włoszech, jest uzależnione od tego, czy w przypadku skazania dana osoba zostanie ponownie przekazana do Włoch w celu wykonania kary – przewiduje obecnie w ust. 1 lit. b), iż przekazanie jest uzależnione od spełnienia tej przesłanki jedynie w odniesieniu do obywateli włoskich i obywateli innych państw członkowskich Unii, którzy legalnie i faktycznie zamieszkują we Włoszech od co najmniej pięciu lat.
- 22 W każdym razie przepisy obowiązujące przed wprowadzeniem wyżej wymienionych zmian powinny być stosowane *ratione temporis* do postępowania głównego.
- 23 W odniesieniu do argumentu Corte d'appello di Bologna, przedstawionego w pkt 8 powyżej, sąd odsyłający podnosi, że nie można się z nim zgodzić i, powołując się w tym względzie na wyżej przytoczony wyrok Wolzenburg (w szczególności pkt 58, 59 i 62), wyjaśnia, iż Trybunał uznał już za zgodne z prawem niektóre ograniczenia dotyczące podstaw odmowy wprowadzone przez państwa członkowskie. Stwierdza on jednak, że gdyby krajowe przepisy transponujące uregulowały fakultatywną podstawę odmowy przewidzianą w art. 4 pkt 6 decyzji ramowej w sposób niezgodny z zasadami i prawami podstawowymi prawa Unii, przywołanymi również w motywie 12 i art. 1 ust. 3 decyzji ramowej, byłyby one sprzeczne z samym art. 4 pkt 6 decyzji ramowej.
- 24 Sąd odsyłający uważa, że opisane pytania, odnoszące się do wykładni art. 4 pkt 6 decyzji ramowej, dotyczą kwestii, która nie została jeszcze poruszona w orzecznictwie Trybunału, a mianowicie powiązania między tym przepisem a ochroną praw podstawowych obywatela państwa trzeciego, w odniesieniu do którego wydano ENA. Należy zatem ustalić, czy – a jeśli tak, to na jakich warunkach – obywatelowi państwa trzeciego, który mieszka lub przebywa w wykonującym nakaz państwie członkowskim, przysługuje prawo podstawowe do tego, by nie zostać wydalonym z terytorium wykonującego nakaz państwa członkowskiego w celu wykonania kary lub środka zabezpieczającego w wydającym nakaz państwie członkowskim.
- 25 Ponadto ze względu na to, że dziedzina ENA została w pełni zharmonizowana na mocy samej decyzji ramowej, poziom ochrony praw podstawowych mogących ograniczać obowiązek wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych innych państw członkowskich, musi koniecznie wynikać z karty i z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej. Natomiast w dziedzinach w pełni zharmonizowanych państwa członkowskie nie mogą wymagać przestrzegania wyłącznie krajowych

- standardów ochrony praw podstawowych, jeżeli mogłoby to podważyć pierwszeństwo, jednolitość i skuteczność prawa Unii (wyroki: z dnia 26 lutego 2013 r., Fransson, C-617/10, pkt 29; z dnia 26 lutego 2013 r., Melloni, C-399/11, pkt 60).
- 26 Sąd odsyłający, przypomniałszy autonomiczne pojęcia osoby, która „ma miejsce zamieszkania” i „przebywa” na terytorium wykonującego nakaz państwa członkowskiego, zgodnie z ich definicją nadaną przez Trybunał w wyroku z dnia 17 lipca 2008 r., Kozłowski, C-66/08, stwierdza, że pytania przedłożone w niniejszej sprawie zawierają nowe elementy w porównaniu do orzecznictwa Trybunału dotyczącego ENA przedstawionego w przywołanych wyrokach Kozłowski i Wolzenburg lub w wyroku z dnia 5 września 2012 r., Lopes da Silva Jorge, C-42/11.
- 27 Sąd odsyłający wyjaśnia również, że już w przeszłości stwierdził, iż włoskie przepisy dokonujące transpozycji decyzji ramowej są niezgodne z konstytucją w zakresie, w jakim nie przewidują one odmowy przekazania, poza obywatelem włoskim, również obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który ma miejsce zamieszkania lub przebywa legalnie i faktycznie na terytorium Włoch w celu wykonania kary pozbawienia wolności we Włoszech.
- 28 W odniesieniu do resocjalizacji skazanego sąd odsyłający przypomina, że „fakultatywna odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania, o której mowa w art. 4 pkt 6 decyzji ramowej, ma przede wszystkim na celu umożliwienie organowi sądowemu przypisania szczególnej wagi zwiększeniu szans ponownej integracji społecznej osoby ściganej po wykonaniu kary, na którą była skazana” (wyroki: Kozłowski; Wolzenburg; Lopes da Silva Jorge), oraz przytacza również motyw 9 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW, mającej zastosowanie także do obywateli państw trzecich, zgodnie z którym „[w]ykonanie kary w państwie wykonującym powinno zwiększać szansę na resocjalizację osoby skazanej. Chcąc się upewnić, że wykonanie kary przez państwo wykonujące ułatwi resocjalizację osoby skazanej, właściwy organ państwa wydającego powinien uwzględnić takie czynniki, jak na przykład więzi osoby skazanej z państwem wykonującym oraz to, czy traktuje ona to państwo jako miejsce, z którym łączą ją więzi rodzinne, językowe, kulturowe, społeczne, gospodarcze lub innego rodzaju”.
- 29 Sam Trybunał niedawno podkreślił powiązanie między tą ostatnią decyzją ramową a decyzją ramową 2002/584/WSiSW, stwierdzając, że „związek ustanowiony przez prawodawcę Unii pomiędzy decyzją ramową 2002/584 i decyzją ramową 2008/909 powinien przyczyniać się do osiągnięcia celu polegającego na ułatwieniu resocjalizacji danej osoby. Taka resocjalizacja jest zresztą w interesie nie tylko osoby skazanej, ale także Unii Europejskiej w ogólności” (wyrok z dnia 11 marca 2020 r., SF, C-314/18, pkt 51).
- 30 Sąd odsyłający wskazuje ponadto, że inne akty prawne Unii również przewidują ochronę interesu obywatela państwa trzeciego, który ma miejsce zamieszkania lub przebywa legalnie i faktycznie w państwie członkowskim, aby nie zostać

wydalonym z tego państwa, takie jak dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (w szczególności art. 12 ust. 4) lub dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (w szczególności art. 17).

- 31 Wreszcie, sąd odsyłający przywołuje orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zwanego dalej „ETPC”) dotyczące art. 8 EKPC. ETPC, podkreślając coraz bardziej znaczenie resocjalizacji skazanego wśród funkcji kary (wyroki: z dnia 26 kwietnia 2016 r. w sprawie Murray przeciwko Niderlandom, § 102; z dnia 30 czerwca 2015 r. w sprawie Khoroshenko przeciwko Rosji, § 121; z dnia 9 lipca 2013 r. w sprawie Vinter przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, § 115), uznał bowiem, że wykonanie kary pozbawienia wolności w znacznej odległości od miejsca zamieszkania rodziny skazanego może prowadzić do naruszenia art. 8 EKPC ze względu na wynikające z tego trudności w utrzymywaniu przez więźnia i członków jego rodziny regularnych i częstych kontaktów, które same w sobie są istotne w odniesieniu do resocjalizacyjnych celów kary (wyrok z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie Polyakova i in. przeciwko Rosji, § 88). W tym ostatnim wyroku ETPC wskazał również, że wspomniane zasady znajdują potwierdzenie w zaleceniu Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie europejskich reguł więziennych (European Prison Rules), przyjętym w dniu 11 stycznia 2006 r., którego art. 17 ust. 1 przewiduje w szczególności, że więźniowie powinni być w miarę możliwości osadzani w zakładach karnych znajdujących się jak najbliżej ich miejsca zamieszkania lub ośrodków resocjalizacji. W orzecznictwie ETPC podkreślono również, że w orzeczeniach, które wiążą się w każdym razie z wydaleniem cudzoziemca z terytorium państwa, należy zawsze zachować właściwą równowagę między powodami leżącymi u podstaw takiego wydalenia a sprzecznymi z nimi względami ochrony prawa danej osoby, opartego na art. 8 EKPC, do tego, by nie zostać wydalonym z miejsca, z którym osobę tę łączy istotna część jej więzi społecznych, zawodowych, rodzinnych i emocjonalnych, w szczególności w sytuacji, gdy cudzoziemiec zawarł związek małżeński lub ma dzieci na terytorium państwa, z którego ma być wydalony, a tym bardziej, gdy urodził się lub wychował w tym państwie, lecz nie nabył jego obywatelstwa (wyroki: z dnia 24 listopada 2020 r. w sprawie Unuane przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, § 72; z dnia 19 maja 2016 r. w sprawie Kolonja przeciwko Grecji, § 48; z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie Maslov przeciwko Austrii, §§ 68–76; z dnia 18 października 2006 r. w sprawie Üner przeciwko Niderlandom, § 57; z dnia 2 sierpnia 2001 r. w sprawie Boultif przeciwko Szwajcarii, § 48).
- 32 Zważywszy, że niniejsza sprawa, mimo iż dotyczy osoby, wobec której nie jest obecnie stosowany środek polegający na pozbawieniu wolności, budzi wątpliwości interpretacyjne dotyczące zasadniczych aspektów funkcjonowania ENA, a wykładnia, o którą się zwrócono, może wyrzucić skutki o charakterze ogólnym zarówno w stosunku do organów powołanych do współpracy w ramach ENA, jak i w stosunku do praw osób, których dotyczy wnioski, sąd odsyłający

wnosi do Trybunału o rozpatrzenie niniejszego odesłania prejudycjalnego w trybie przyspieszonym zgodnie z art. 105 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

DOKUMENT ROBOCZY